

ת"פ (ירושלים) 25557-01-20 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25557-01-20 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

ע"י

נגד

הנאשם

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד רועי פוליטי

גזר דין

1) הנאשם הורשע ביום 22.6.2023, לאחר שמיעת עדויות בהליך, בביצוע תקיפה הגורמת חבלה ממשית לבת-זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), וכן בביצוע תקיפה סתם לבת-זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) בחוק המוזכר. בהכרעת הדין, זוכה הנאשם משלושה אישומים נוספים שעניינם אף הוא עבירות אלימות במשפחה.

2) לפי האישום וכפי שהוכח במשפט, הנאשם והמתלוננת היו נשואים למעלה מארבע שנים לפני חודש 06/2019, ולהם שני ילדים קטנים. ביום שישי 28.6.2019 בשעה 23:30, עת שהו בני-הזוג בצפון הארץ במהלך נסיעה משפחתית (עם משפחת המתלוננת), לאחר ויכוח שהתגלע ביניהם על רקע רצונו של הנאשם לצאת לטיול לאחר הארוחה, אל מול רצונה של המתלוננת להישאר עם בני משפחתה, הוא תקף אותה במכת אגרוף בפניה. למחרת, ביום שבת, הוא תקף אותה פעם נוספת בבעיטות ובצביטות חזקות, שבעקבותיהן נגרמו לה סימן חבלה כחול בלחי סמוך לפיה וכאבים רבים. הסימן הכחול נותר על פניה למשך כשבועיים לאחר התקיפה.

3) לבקשת ההגנה, הוריתי על הזמנת תסקיר של שירות המבחן לפני שמיעת הטענות לעונש. תסקיר סופי שניתן לאחר שילוב הנאשם בהליך טיפולי, התקבל ביום 7.7.2024. דיון טענות לעונש התקיים ביום 9.10.2024.

התסקיר

4) לפי תסקירי שירות המבחן - בתמצית משיקולי שמירה על צנעת הפרט - הנאשם באמצע שנות השלושים לחייו. הוא גדל במשפחה נורמטיבית ותומכת. כיום הוא אב לקטנים, שניים מהם מן

המתלוננת גרושתו. הנאשם לומד ומצטיין בלימודיו בשאיפה להיות דין. הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי ונעדר עבר פלילי. הנאשם תיאר לפני עורך התסקיר, כי במשך שנות נישואיו עם המתלוננת, הוא חווה חיי נישואים קשים, סבל השפלות והקנטות מצדה, והיא פעלה מפי אביה אשר היה נוהג לחדור לפרטיותם והרבה לבקר אותו. לדבריו, למרות האמור הוא הבליג, אך לקראת הגירושין הוא איבד שליטה והגיב באלימות. כיום חיי השתנו לטובה.

(5) בהתייחסו לעבירות שבהן הורשע, תיאר הנאשם כי באירוע הראשון, לאחר סיום הסעודה, ביקשה ממנו המתלוננת כי יישאר לשהות עם משפחתה. הוא סירב וניגש לחדרם על מנת ללמוד. המתלוננת הטיחה בו האשמות, ולכן לא שלט בכעסו ונתן לה אגרוף. יום למחרת, לאחר שובו מתפילה, מצא אותה שכובה על המיטה, ומשזזו סירבה לשוחח עמו, חש תסכול ותקף אותה שוב. הנאשם חש בושע עקב התנהלות זו.

(6) לאחר שיחה של שירות המבחן גם עם המתלוננת אשר הציגה תמונה מורכבת יותר מזו שהציג הנאשם (המעין יעין בתסקיר), ועל רקע האמור, רמת מסוכנותו להישנות מעשה העבירה הוערכה כגבוהה. על כן, הוצע לנאשם להשתלב בקבוצה טיפולית, וכך היה.

(7) לאחר הליך טיפולי כאמור, וכעולה מהתסקיר הסופי, הנאשם עבר הליך חיובי שהיה משמעותי ומקדם מבחינתו. טיפול זה העניק לו כלים להתמודד עם מצבי לחץ וקונפליקט. על רקע זאת ולנוכח המשמעות ההרתעתית של ההליך הפלילי על הנאשם, שירות המבחן המליץ על השתתפות ענישה בדמות 250 שעות שירות לתועלת הציבור (להלן: "של"צ") עם צו מבחן למשך חצי שנה, שבה הנאשם ימשיך את השתלבותו בקבוצה הטיפולית. אשר לסוגיית ביטול ההרשעה, נוכח הרצף הטיפולי, העדר עבר פלילי, ומאחר ו"נראה כי לימודיו בתחום הדיינות מהווים עבורו עוגן משמעותי ומחזקים דימוי העצמי וגבריו", ומאחר והותרת ההרשעה עלולה לפגוע בתחום הדיינות "ואף לשלול ממנו את רישיונו", הומלץ על ביטול ההרשעה.

עיקרי טענות הצדדים

(8) המאשימה טוענת, בין השאר ובעיקר, כי מעשי הנאשם, הם חמורים ויש לנקוט בעניינו ענישה מרתיעה. התסקיר הראשון שהוגש, היה שלילי וביטא רמת מסוכנות גבוהה מצדו. צוין שם, כי הנאשם בעל תפיסות פטריארכליות ונוקשות, וכי ביצע את מעשיו כתוצאה מכעסים ותסכולים פנימיים. אשר לתסקיר הסופי והמלצת שירות המבחן להסתפק בענישה חינוכית בלבד, סבורה המאשימה שאין לקבל המלצה זו, מאחר ולא נראה שהנאשם עבר הליך שיקומי בצורה מספיקה. הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו והמתלוננת נזקקה להליך טיפולי ארוך גם לאחר הגירושין. מתחם הענישה, נע בין חצי שנה מאסר שיכול ותרוצה בעבודות שירות, ועד שמונה חודשי מאסר בפועל. אשר למיקום עונשו במתחם, גורסת המאשימה שיש למקמו ברף התחתון. בהתאם לכך, היא עותרת להשית עליו חצי שנה מאסר שתרוצה בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית. לעניין סוגיית ביטול ההרשעה, מתנגדת המאשימה לעתירת הנאשם בנדון.

(9) הנאשם - באמצעות בא כוחו עו"ד ר' פוליטי - טוען מנגד, בין השאר ובעיקר, שהוא כיום, אב

משפחה ונשוי בשנית. בנישואיו הנוכחיים, אין דפוסי ההתנהגות שהיו בעבר. העבירות שביצע היו לפני חמש שנים, והליכי הגירושין הגיעו לסיומם מזמן. כיום, אין בין הנאשם לבין המתלוננת נקודת חיכוך כלשהי שמבססת מסוכנות מצדו. הנאשם הוא אדם נורמטיבי, והמיוחס לו באישום היה אירוע חד-פעמי, ספונטני, לא מתוכנן ולא גרם נזק של ממש. מתחם הענישה בכגון-דא, נע בין אי-הרשעה ושעות של"צ ועד תקופת מאסר קצרה שניתן לכצות בעבודות שירות. ההגנה עותרת למקם את העונש ההולם בתחתית המתחם. בהקשר זה, יש ליתן את הדעת להליך הטיפול המשמעותי שעבר הנאשם, לנטילת האחריות והבעת החרטה על-ידו, למוטיבציה שלו ולהמלצת שירות המבחן. ההגנה עותרת גם כן לביטול ההרשעה, מאחר והותרתה תגרום לנאשם נזק חסר פרופורציה לחומרת העבירות שבהן הורשע. סוג העבירות מאפשר ביטול כאמור, ולא רק. הוא שוקד במשך שנים בלימודי דיינות ומצטיין בלימודיו. על כן, הרשעה תהווה "מכה אנושה" לתוכניותיו בנדון ותסתום את הגולל על חלומו להיות דיין. עוד לפי ההגנה, למרות שלמאשימה היו ראיות על תקיפת המתלוננת את הנאשם, היא בחרה שלא להעמידה לדין ולכן יש כאן אכיפה בררנית.

10) גם הנאשם עצמו דיבר לפני בדין הטיעונים לעונש. לדבריו, הוא הביע חרטה על מעשיו, נטל אחריות והתחייב שלא לחזור עליהם שוב. מזה כחצי שנה הוא עובר טיפול שמסייע לו והוא מעוניין להמשיך בו. הנאשם חש שהטיפול משנה אותו, מעניק לו כלים ותובנות שמיישם בחייו. הנאשם ביקש כי בית המשפט יתחשב לקולת העונש, בשינוי החיובי שהוא עובר.

דין והכרעה - שאלת ביטול ההרשעה

11) תחילה לעתירת ההגנה לביטול ההרשעה. לאחר שנתתי את דעתי לטיעוני הצדדים בנושא זה, לא מצאתי לקבלה.

12) לפי ההלכה הפסוקה אי-הרשעה אפשרית בהתקיים שני תנאים מצטברים: הראשון, מקום בו ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם אשר נדרש להצביע על נזק קונקרטי שייגרם לו אם תיוותר הרשעתו על כנה. השני, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה (רע"פ 547/21 סיטניק נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (17.3.2021); רע"פ 6485/20 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.1.2021)). הלכה זו מקורה פסק הדין בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997). כיום, מקור הסמכות קבוע בסעיף 192א בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 וגם בסעיף 71א(ב) בחוק העונשין. דרך המלך היא כי יש להרשיע את מי שנקבע כי ביצע את העבירה שבגינה הועמד לדין. ביטול הרשעה אינו הכלל אלא החריג לו, למצער ביחס לבגירים (ע"פ 8169/20 שלום נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (26.8.2021); ראו גם: רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.2018)).

13) לאחר מתן הדעת לטיעוני הצדדים בנדון, סבורני כי שני התנאים אינם מתקיימים.

ראשית (נזק קונקרטי): התסקיר כאמור, מצדד בעתירת הנאשם לביטול הרשעה נוכח הפגיעה בשאיפתו להתמנות לדיין, ואף מוסיף, כי הותרת ההרשעה עלולה "לשלול ממנו את רישונו". לעניין

האחרון, לא ברור לאיזה רישיון כיוון התסקיר. לצד זאת, בדיון הטיעונים לעונש צוין שהנאשם הוכשר כרב עיר, אך טרם מילא תפקיד כזה. מכל מקום, לא הונחה לפני תשתית ברורה ומוצקה שמצביעה על קיומו של פוטנציאל לנזק מוחשי אשר עלול להיגרם להכשרתו או לכשירותו כרב עיר, תפקיד שממילא טרם מילא.

אשר לדיינות, גם כאן ועם כל ההבנה לעתירת הנאשם בנדון, אין מדובר בנזק מוחשי שעלול לפגוע בשיקומו או בתעסוקתו, ולו מהטעם לפיו, לא מדובר בתפקיד שהוא ממלא כעת או שמא מובטח כי ייבחר אליו בעתיד, גם בהעדר ההרשעה. הנאשם אמנם לא הציג את תנאי הכשירות, אך מעיון בחוק הדיינים, התשט"ו-1955, עולה כי המינוי נתון לשיקול דעת של הוועדה לבחירת דיינים, והחשוב לענייננו, לא כל אדם שהורשע בפלילים לא יהיה ניתן להציע את מועמדותו, אלא שלפי סעיף 6א בחוק המוזכר קיים סייג לפיו, הוועדה לא תציע מינוי של דין אם המועמד הורשע בעבירה פלילית "שיש בה, בנסיבות העניין, משום קלון". בכל מקרה, הנאשם באמצע שנות השלושים לחייו, מצטיין בלימודיו ולא נראה שהרשעתו תפגע באופן מוחשי בשיקומו או בתעסוקתו.

שנית (סוג העבירות), גם אם העבירות שבהן הורשע הנאשם, כשלעצמן, אינן מסוג העבירות בעלות רף החומרה הגבוה, ובנסיבותיהן הן בוצעו באופן לא מתוכנן, אך מנגד, העובדה לפיה מדובר בשתי עבירות אלימות (אחת מהן כזכור, תוך גרימת חבלה ממשית), שבוצעו בהזדמנויות שונות, זאת לצד אופן ביצוען (אגרופ, בעיטות וצביטות) ללא התגרות ממשית מוקדמת, צָבָר זה מצביע על חומרה לא מבוטלת, בלשון המעטה.

14) בנוסף לאמור, בעיני, גם העובדה לפיה הנאשם לא נטל בשום שלב לפני שהוכרע דינו כל אחריות על מעשיו, ולו באופן חלקי, היא מציבה משוכה גבוהה לפני העתירה לביטול הרשעה. במה הדברים אמורים?

לעומת המקרים שבפסיקה אליה הפנה הסניגור המלומד בטיעוניו לעונש בנושא זה, ובה דובר בביטולי הרשעות של נאשמים שהורשעו על-יסוד הודאותיהם, במקרה לפנינו, ניהל הנאשם את ההליך עד תומו. זו זכותו המלאה ואין לזקוף זאת לחובתו בשום אופן או צורה. יותר מזה, אודות ניהול המשפט הוא זוכה מחלק מן האישומים שיוחסו לו. ברם, ביחס לאישום שבו הורשע בסופו של דבר, אשר הסתבר כי הוא היה האישום המרכזי במסגרת בירור ההליך, הנאשם לא נטל אחריות בשום שלב עד הרשעתו. לא רק שהוא כפר מכל וכל במיוחס לו והכחיש בעקביות כי פעל באלימות כלשהי כלפי המתלוננת, אלא אף טען בחקירתו במשטרה בנוגע לסימן שהותיר על-פניה, כי היא הרביצה לעצמה או שמא התאפרה (ש' 108-97 במוצג ת/7). במשפט הוא הרבה לטעון כי המתלוננת העלילה עליו שקרים, בהיותה צייתנית לדברי אביה.

15) בסופו של דבר, לאחר שמיעת עדות המתלוננת מזה ועדות הנאשם מזה, לצד יתר הראיות בהליך, נקבע כי עדותה הותירה רושם אמין, זאת לעומת עדותו. מכאן, הנאשם אינו זכאי ל"הנחה" לה זכאי המודה בתחילת ההליך (באופן מלא או חלקי) ולפני שמיעת העדויות, במה שמיוחס לו.

16) דברי הנאשם בטיעונים לעונש, לעניין יתרונות ההליך הטיפולי שעבר ולפיהם "...אני באמת מתחרט על המעשה הפסול והאסור והחמור שעשיתי, אני לוקח אחריות עליו מאז לא עשיתי אותו ואני גם

מבטיח שאני לא אעשה אותו..." (ש' 10-8, ע' 7), הם משמעותיים ויש בהם להביע חרטה. למרות זאת, לא התרשמתי שהוא מביעה אמפתיה כלפי המתלוננת אלא התמקדות בשינוי שהתחולל בו. בכל אופן, חרטה כשלעצמה אינה מהווה עילה לביטול הרשעה (ראו והשוו: ע"פ 3829/12 מדינת ישראל נ' סירוטניקוב, פסקה 8 (17.7.2012); ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (21.8.1985)).

מכאן - לעונש

17) סעיף 40 בחוק העונשין מורה, כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". לצורך מילוי מלאכת גזירת הדין, נקבע בסעיף 40 בחוק, כי בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם ויגזור את הדין בתוך מתחם העונש שנקבע, אך ניתן לחרוג ממתחם זה בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

18) הערכים המוגנים בעבירות שבהן הורשע הנאשם: אין להכביר במילים ביחס לכך שהפעלת אלימות בכלל, וכלפי בן-משפחה בפרט, היא מעשה אסור, פסול ומכוער, שפוגע בביטחון האישי והבסיסי של הקורבן, בשלוות נפשו ובשלמות גופו. כל זאת לצד העלבון וההשפלה שיכולים גם ללוות מעשה זה ולגרום לפגיעה רגשית ונפשית אצל הקורבן. הדברים יפים שבעתיים ועולים בחומרתם כאשר מדובר כאמור בבן-משפחה.

19) כל מעשה ומעשה נבחן לגופו, ונסיבות מקרהו של פלוני מובחנות מנסיבות מקרהו של אלמוני. ואולם, כמכלול, "יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות" (ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (27.10.2011); ראו גם: ע"פ 11917/04 נורדיצקי נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (19.5.2005)). על הצורך בענישה מרתיעה להתמודדות עם נגע האלימות ראו והשוו: ע"פ 6277/20 היילי נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (24.3.2021); ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (16.8.2007).

20) לעניין מדיניות הענישה כאשר מדובר באלימות בתוך המשפחה, יפים כאן דברי כבוד השופט י' אלרון ברע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (28.1.2021), אשר לפיהם, בעבירות כגון-דא, ובעבירות בין בני-זוג בפרט, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה על מנת למגר תופעה "נפסדת" זו:

"זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף"

ראו גם: רע"פ 2503/24 נחיוב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (28.11.2024); רע"פ 1884/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (14.3.2019)

21) נסיבות ביצוע העבירות: כפי שהוכח במשפט, במהלך טיול משפחתי, בערב אחד ועל רקע ויכוח פעוט ערך בין בני-הזוג, תקף הנאשם את המתלוננת מכת אגרוף "בוקס" בפניה. ביום למחרת, בעודם בחופשה המשפחתית, תקף הנאשם את המתלוננת פעם נוספת בבעיטות ובצביטות חזקות, שהותירו כאבים וגם סימן חבלה על-פניה. המתלוננת העידה במשפט ביחס לאירוע השני, כי כך הוא העיר אותה משנתה. יוצא אפוא, כי אגב נושאים לא משמעותיים ומבלי שיקדמו להם התגרות של ממש מצד קורבן העבירה, בשתי הזדמנויות נפרדות נקט הנאשם באלימות כלפי המתלוננת, בזמן חופשתם. עקב האירוע השני, היא נותרה עם סימן החבלה למשך כשבועיים. מדובר בהתנהגות בריונית ונפסדת. אוסיף, כי העובדה לפיה, הנאשם ביצע את מעשיו בזמן שבני משפחת המתלוננת שהו בקרבת מקום (באותו מתחם), מצביעה גם על תעוזה הנאשם במעשיו. מנגד, מדובר במעשים רגעיים שלא קדם להם תכנון, וגם לא הוכח שהם היו מלווים בשיח משפיל או מעליב. מכאן, רף החומרה הוא בינוני.

22) מתחם הענישה ההולמת: לאחר מתן הדעת לנסיבות ביצוע העבירות, לאחר שבחנתי את הפסיקה אליה הפנו הצדדים בטיעוניהם וכן לאחר בחינת פסיקה רלבנטית (לעתים עם נסיבות ועבירות חמורות או קלות יותר), הטווח העונשי הוא רחב ונע בין ענישה חינוכית (של"צ בהיקף נרחב) לצד ענישה צופת פני עתיד, ועד שנת מאסר בפועל. ראו והשוו בשינויים המחויבים: רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021); רע"פ 2486/19 נאטור נ' מדינת ישראל (11.4.2019); רע"פ 1884/19 פלוני נ' מדינת ישראל (14.3.2019); רע"פ 2323/17 פלוני נ' מדינת ישראל (12.6.2017); רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (2.5.2016); ע"פ (מחוזי-ים) 28138-02-16 פלוני נ' מדינת ישראל (7.9.2016); עפ"ג (מחוזי ב"ש) 16530-04-16 וחטוב נ' מדינת ישראל (29.5.2016); ת"פ (שלום-ים) 44278-10-19 מדינת ישראל נ' כהן (29.9.2022); ת"פ (שלום-ים) 38194-09-19 מדינת ישראל נ' פלוני (20.10.2021); ת"פ (שלום-ים) 33233-12-18 מדינת ישראל נ' פלוני (12.10.2021).

23) נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה: בשים לב לגילו של הנאשם, להיותו נעדר עבר פלילי, להיותו בעל הישגים לימודיים מרשימים (מוצגים נ/3-1), לעובדת גירושיו מהמתלוננת והקמת תא משפחתי חדש, וכן בשים לב לחלוף התקופה מאז האירועים ועד היום, כל אלו נזקפים לקולת העונש. לפני האירוע ולאחריו, עולה שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי. בנדון דנן ניתנה הדעת גם להבעת החרטה מפיו, להליך הטיפולי שעבר וגם להמלצה העונשית של שירות המבחן. בשקלול של כל האמור, אני סבור כי יש מקום למקם את עונשו ברף התחתון של המתחם.

24) אשר לטענת ההגנה לעניין האכיפה הבררנית, טענה שנדחתה בהכרעת הדין (סעיף 44), לא מצאתי לקבלה גם בהקשר של גזירת הדין.

סיכום

25) על-יסוד הנימוקים לעיל, וגם לאחר מתן הדעת להתייחסות התסקיר למצבה של המתלוננת, משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א) צו של"צ בהיקף של 350 שעות. שירות המבחן יכין תוכנית מתאימה ויגישה לבית המשפט תוך 45 יום. הנאשם יבצע את התוכנית שתיקבע עבורו, תוך שנה מיום אישור התוכנית.

ב) 3 חודשי מאסר אשר ירצה הנאשם, זאת ככל שיעבור עבירת אלימות או איומים תוך 3 שנים מהיום.

ג) הנאשם יפצה את המתלוננת בסך 4,000 ₪ וזאת בשני תשלומים חודשיים שווים ועוקבים, כאשר התשלום הראשון יבוצע עד יום 22.12.2024, והתשלום השני יבוצע עד יום 22.1.2025. באחריות המאשימה לעדכן את המתלוננת בהוראה זו. תשלום הפיצוי יבוצע באמצעות רשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000; במזומן בכל סניף של בנק הדואר.

ד) ניתן בזאת צו מבחן למשך חצי שנה.

ה) התחייבות של הנאשם לשלם סך 7,500 ₪ זאת ככל שיעבור עבירת אלימות או איומים תוך שנה מהיום.

26) הנאשם מוזהר בזאת, כי ככל שלא ישתף פעולה לקיום הצווים שהוריתי עליהם לעיל או יפר מי מהם, לא מן הנמנע כי רכיבי העונש, כולם או חלקם, ישובו לשולחנו של בית המשפט לבחינה מחודשת, לרבות שקילה של הטלת מאסר בפועל. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

המזכירות - להעביר את גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, כ' חשוון תשפ"ה, 21 נובמבר 2024.